

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 9 lutego 2026 r.

Poz. 693

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.457.2025 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 6 lutego 2026 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153 z późn.zm.) w zw. z art.15 ust.2 pkt 9 i 10 oraz art.28 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (DZ.U. z 2024r. poz. 1130 z późn.zm.)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały NR XXV/275/2025 Rady Miejskiej w Głogowie Małopolskim z dnia 30 grudnia 2025r. w sprawie uchwalenia Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Nr 1/2024 w mieście Głogów Małopolski oraz miejscowości Rudna Mała

Uzasadnienie

W dniu 30 grudnia 2025r. Rada Miejska w Głogowie Małopolskim podjęła uchwałę NR XXIV/275/2025 w sprawie uchwalenia Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Nr 1/2024 w mieście Głogów Małopolski oraz miejscowości Rudna Mała .

Organ nadzoru dokonał oceny przedmiotowej uchwały na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r. poz.1130 z późn.zm.). Podkreślenia wymaga, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezsprzeczne jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność.

Oczywistym również jest – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze – że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne , a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem.

Zaznaczyć należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa powszechnie obowiązującego na danym terenie (aktem prawa miejscowego) i musi spełniać wysokie wymagania stawiane tej kategorii aktów normatywnych oraz odpowiadać standardom legalności.

Przeprowadzona przez organ nadzoru analiza prawna wykazała, że przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały zostały naruszone przepisy prawne regulujące zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Z tych powodów Wojewoda Podkarpacki pismem z dnia 2 lutego 2026 r. wszczął postępowanie nadzorcze zmierzające do stwierdzenia nieważności ww. uchwały.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego zostały złożone przez Burmistrza Głogowa Małopolskiego wyjaśnienia przedstawione w piśmie 4 lutego 2026r.

Po ponownym dokonaniu analizy postanowień niniejszego planu pod względem ich zgodności z prawem organ nadzoru mając na uwadze złożone wyjaśnienia stwierdził, że przedmiotowa uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Według Wojewody zapis zawarty w §4 ust.1 pkt 1 ww. uchwały dotyczący budowy nowej oraz przebudowy, rozbudowy, remontu istniejącej infrastruktury technicznej rozumianej jako obiekty i urządzenia sieci elektroenergetycznej, telekomunikacyjnej, gazowej, wodociągowej, kanalizacji sanitarnej i deszczowej jest nieprawidłowy, gdyż zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r., poz. 1130 z późn. zm.), to w planie miejscowym gmina na obowiązek określić m.in. szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy oraz zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W związku z powyższym nie do przyjęcia jest sytuacja, w której gmina rezygnuje z ustawowych kompetencji (obowiązków) planistycznych poprzez ogólne ustalenia, które mogą doprowadzić do sytuacji, w której to podmiot realizujący inwestycję według własnego kryterium będzie kreował przebieg czy lokalizację takiej inwestycji na podstawie planu miejscowego.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 22 października 2019 r. sygn. akt II SA/Wr 427/19 „tego rodzaju regulacje – stwarzające pole do dowolnej interpretacji i cedujące kompetencje prawodawcy lokalnego na nieznanego podmiot - nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie lokalizacji i przebiegu sieci i urządzeń. Wobec powyższego, doszło do naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ww. ustawy. Brak precyzyjnej regulacji skutkuje konsekwencjami dla inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek, lokalizowania zabudowy oraz prowadzenia robót w zakresie zabudowy istniejącej. Należy także zwrócić uwagę na prezentowane w orzecznictwie stanowisko, że jeżeli plan miejscowy dopuszcza jakąkolwiek lokalizację inwestycji celu publicznego – a taką stanowi budowa (obejmująca także rozbudowę) linii służących do przesyłu energii elektrycznej (również o znaczeniu lokalnym) gazu, czy linii telekomunikacyjnych – to zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy w planie miejscowym musi być uszczegółowione jej rozmieszczenie. Wymóg ten konkretyzuje przepis art. 15 ust. 3 pkt 4a i 4b, który nakazuje – w zależności od potrzeb – określenie w planie miejscowym terenów rozmieszczenia inwestycji celu publicznego lokalnych i ponadlokalnych. Jeżeli zatem rada gminy nie określiła w sposób jednoznaczny lokalizacji i przebiegu sieci infrastruktury mimo, że dopuszczono ich budowę (która zgodnie z prawem budowlanym obejmuje wszak także rozbudowę), to zapisy te powodują, że wymienione sieci infrastruktury mogą być poprowadzone w sposób dowolny, określony wyłącznie przez inwestora, a zatem z pominięciem procedury uchwalania planu miejscowego. Takiego działania nie można pogodzić z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawa i działania organów administracji publicznej na podstawie prawa i w jego granicach.”

Reasumując, podkreślić należy, iż jeżeli w przedmiotowym planie miejscowym przewidziano budowę sieci, dla której obowiązkowo wyznacza się strefę kontrolowaną, w której obowiązują określone zasady zagospodarowania terenu, dlatego obligatoryjnie plan miejscowy powinien wskazywać dokładny przebieg takich sieci, aby w ramach prawa powszechnie obowiązującego wskazane było na jakim obszarze i jakie obowiązują zasady zagospodarowania terenu.

Natomiast Wojewoda nie jest właściwy do analizowania możliwości realizacji sieci przesyłowych na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, iż jest to przywilej dla inwestora nie obowiązek i taka inwestycja może być również zrealizowana na podstawie obowiązującego planu.

Wobec powyższego w ocenie organu nadzoru powyższe uchybienie istotnie narusza art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r., poz. 1130 z późn. zm.).

Ponadto zdaniem organu nadzoru zapis w §5 ust. 2 pkt 8 przedmiotowej uchwały dotyczący zakazu sadzenia drzew i krzewów wykracza poza zakres obowiązywania planu miejscowego zawarty w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż wyznaczony pas eksploatacyjny zobowiązuje do zachowania zasad zagospodarowania określonych w planie, niemniej jednak w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest normy prawnej, która regulowałaby czynność jaką jest sadzenie drzew i krzewów. Takie zasady zagospodarowania zostały określone przez ustawodawcę w przepisach odrębnych dotyczących sieci gazowych.

Według organu nadzoru wątpliwości budzi zapis zawarty w § 5 ust. 2 pkt 10 ww. uchwały, gdyż wykracza on poza zakres elementów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określony w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Na etapie sporządzania planu miejscowego należy uwzględnić istniejący i projektowany sposób zagospodarowania terenu, w celu

zapewnienia standardów ochrony przed hałasem, a nie umieszczać w planie informację, iż należy zastosować rozwiązania techniczne zapewniające dotrzymanie standardów ochrony przed hałasem zgodnie z przepisami odrębnymi. Zdaniem organu nadzoru nie wystarczy w ustaleniach planu miejscowego powołać normy prawnej, należy ustalić takie zasady zagospodarowania, które zapewnią zachowanie standardów akustycznych przy uwzględnieniu istniejącego sposobu zagospodarowania. Natomiast na etapie realizacji inwestycji będą musiały zostać zachowane zapisy m.in. ustawy Prawo Ochrony Środowiska oraz rozporządzeń, w tym zakresie. Powyższe uchybienie nie stanowi jednak istotnego naruszenia prawa.

W związku z powyższym organ nadzoru stwierdził, że w tym przypadku zastosowanie będzie miał przepis art. 28 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym . Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie , powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. Wobec wagi wskazanego wyżej naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym , które organ nadzoru uznał za istotne, stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości jest całkowicie uzasadnione i konieczne.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

Magdalena Kryczka
Dyrektor Wydziału Prawnego i Nadzoru